

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.067/2025/13.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	helységlí Közös Önkormányzati Hivatal (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Dr. Molnár Péter Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe; eljár: dr. Molnár Péter ügyvéd)
A per tárgya:	jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó:	alperes, 27. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 10.K.700.911/2023/26. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes jegyző munkakörre létesített közszolgálati jogviszonyát az alperes felmentéssel megszüntette. A felperes pontosított keresete szerint többek között szabadságmegváltás címén 5.972.282 forint megfizetésére tartott igényt. Az alperes a kereset megalapozottsága esetére kérelmezte a szabadságmegváltás 12 havi részletben való teljesíthetőségét. Kérelmét azzal indokolta, hogy a nagy mennyiségű szabadság

felgyülemelésével kapcsolatban elsődlegesen a felperest terheli a felelősség, hiszen ismernie kellett a szabadság kiadására és nyilvántartására vonatkozó rendelkezéseket, ennek ellenére az őt terhelő ellenőrzési kötelezettségnek nem tett eleget. Hivatkozott arra is, hogy munkáltatóként komoly anyagi megterhelést és nehézséget jelentene számára a szabadságmegváltás összegű kifizetése; ennek alátámasztására egyebet nem adott elő, okiratot nem csatolt. A felperes a részletfizetés engedélyezését ellenezte: arra hivatkozott, hogy a jogszabály a jogviszony megszűnését követően határidőhöz köti a szabadságmegváltás kifizetését, másrészt az alperes a munkavégzési kötelezettség alóli felmentése helyett szabadságra is küldhette volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetének részben helyt adott, kötelezte az alperest 8.358 forint elmaradt cafeteria különbözet és 5.972.281 forint szabadságmegváltás, valamint annak késedelmi kamata megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet, valamint az alperes részletfizetés engedélyezése iránti kérelmét elutasította. Utóbbi rendelkezésének indokai körében arra hivatkozott, hogy a felperes felelősségét a részletfizetés kapcsán nem vizsgálhatta, mert azt a jogalap körében értékelte. Az anyagi megterhelésre vonatkozó érveket pedig azért nem fogadta el, mivel az alperes nyilatkozatát nem tartotta elegendőnek az anyagi helyzete igazolására, arra vonatkozó háttérdokumentáció csatolása nélkül. Döntése során értékelte azt is, hogy a felperes a részletfizetési kérelem elutasítását kérte.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés

[3] Az alperes – az elsőfokú ítélet részletfizetési kérelmet elutasító döntése elleni – fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a szabadságmegváltás címén megítélt 5.972.281 forint 12 havi részletben való megfizetésének engedélyezését kérte. A kérelmében foglalt érveit megismételve hivatkozott a felperes mulasztására, miután passzív magatartásával ő is hozzájárult a szabadság felhalmozódásához. Állítása szerint különös méltánylást érdemlő körülmény, hogy a felperesnél több, mint öt év alatt halmozódott fel az a szabadság, melynek megváltását most 15 nap alatt kellene megfizetnie. Előadta, hogy állami normatívából gazdálkodik, a működéséhez szükséges összeget az önkormányzat képviselő-testülete által évenként elfogadott költségvetés rögzíti. Fellebbezéséhez csatolta a 2024. évi költségvetésről szóló helységi Község Önkormányzata Képviselőtestületének 1/2024. (III.13.) számú rendeletét. Azzal érvelt, hogy annak 2. § (2) bekezdése a költségvetését 72.556.952 forint költségvetési bevétellel és ugyanekkora összegű kiadással fogadta el, amelybe a fizetendő szabadságmegváltás értelemszerűen nincs betervezve. Összegű megfizetés esetében a költségvetésbe előre betervezett kiadások fedezetét kellene elvonnia, ami a hivatal működését ellehetetlenítené. Részletfizetés engedélyezése esetén a jövő évi költségvetés tervezésénél ezt már figyelembe tudják venni, ugyanakkor jelenleg nem áll rendelkezésre olyan költségvetésen kívüli forrás, amelyből az összegű kifizetés teljesíthető.

[4] A felperes csatlakozó fellebbezését a Fővárosi ítéltábla a 2025 május 14-én jogerőre emelkedett 9. sorszámú végzésével visszautasította. A felperes a másodfokú eljárásban előterjesztett 12. sorszám alatti beadványában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a pártfogó ügyvédi képviselő igénybevételeének lehetőségéről való kioktatás hiánya és súlyos cukorbetegsége vezetett oda, hogy nem fellebbezett; időközben szerzett tudomást az elbocsátása valódi okairól.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[5] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[6] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kizárólag a fellebbezés keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás érdemi döntésének korlátját illetően figyelembe vette, hogy az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezett, amelyben kizárólag a részletfizetés iránti kérelem elutasítására vonatkozó rendelkezést támadta. A felperes csatlakozó fellebbezésének jogerős visszautasítása folytán az abban foglaltak nem voltak vizsgálhatóak. Ugyanígy a felperes a másodfokú eljárás során tett további nyilatkozataiban sem terjeszthette ki a felülbírálat kereteit, kizárólag az alperes által sérelmezett körben, vagyis a részletfizetést érintően tehetett érdemi nyilatkozatot, erre azonban a fellebbezési eljárás során nem került sor. A nyilatkozata - mivel fellebbezést nem nyújtott be -, igazolási kérelemnek sem volt tekinthető.

[7] A Kúria BH2017.61. számon közzétett eseti döntésében rámutatott, hogy az elsőfokú eljárásban a kereset és ellenkérelem adta keretek között van döntési lehetősége és egyben döntési kötelezettsége az elsőfokú bíróságnak, úgy ennek az elvnek megfelelően a másodfokú eljárásban a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai között lehet és egyben kell is döntenie. A fellebbezéssel nem támadott, ebből következően első fokon jogerős rendelkezés másodfokon semmilyen formában, még a döntés indokolásában sem tehető vitássá annak folytán, hogy az anyagi jogerős rendelkezés mindenkire kötelező. Fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban az elsőfokú ítéleti rendelkezések közül csak az 5.972.281 forint szabadságmegváltás 12 havi részletekben való megfizetése iránti kérelem elutasításának jogszerűségét vizsgálta felül.

[8] A Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 344. § (2) bekezdése a részletfizetésről úgy rendelkezik, hogy ha ez a felek méltányos érdekeinek mérlegelése alapján, illetve a kötelezettség természete miatt indokoltnak mutatkozik, a bíróság a határozatában elrendelheti a kötelezettségnek részletekben történő teljesítését. A teljesítési határidő mérlegelése során a bíróságnak a felek méltányos érdekeit, illetve a kötelezettség természetét kell figyelembe

vennie. A felek méltányos érdekei körében jelentősége lehet a felek személyi, családi körülményeinek, vagyoni, jövedelmi viszonyainak. Fontos, hogy a teljesítési határidő biztosítsa a kötelezett számára a teljesítés lehetőségét, azonban ne vezessen oda, hogy a jogosult hosszú időn át legyen kénytelen arra várakozni. A részletekben történő teljesítésről való döntés szempontjai megegyeznek a tizenöt naptól eltérő teljesítési határidő meghatározásakor követett szempontokkal. A határozat jogerőre emelkedése után a részletekben történő teljesítés engedélyezésére csak a fél indokolt kérelmére, kivételes esetben van lehetőség. A fentiek alapján a másodfokú bíróságnak arra kellett figyelemmel lennie, hogy az alperes kérelmében ezen (mérlegelési) szempontokra miként hivatkozott, és az alapján az elsőfokú bíróság e körben hozott döntése megalapozott-e.

[9] Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az alperes egyfelől olyan indokokat jelölt meg, melyek az ügy érdemét érintették, ezért a részletfizetési kérelem elbírálása körében nem voltak értékelhetőek. A Pp. 344. § (2) bekezdése alapján ugyanis az alperesnek a saját méltányolható érdekeit, szempontjait kellett volna a részletfizetési kérelem indokai körében előadni, ezzel együtt igazolni, és nem az ellenérdekű fél felelősségét állítani, mivel ez nem a részletfizetés iránti kérelem elbírálása során, hanem a szabadságmegváltásra irányuló kereset megalapozottsága körében vizsgálendő szempont. Annak eldöntése ugyanis, hogy a felperest terheli-e felelősség a szabadság felhalmozódásában, olyan körülmény, amely a felperesi igény jogalapját érinti, ezért az elsőfokú bíróság azt helyesen a szabadságmegváltás körében vizsgálta és értékelte, amiről ítéletének indokolása [46]-[48] bekezdéseiben számot is adott. Arra is helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a méltányolható érdeke körében említett anyagi nehézségeit nem fejtette ki, nem indokolta meg azt sem, hogy az egyösszegű kifizetés miért lenne súlyosan méltánytalan számára, ezen felül fizetési nehézsége alátámasztására kérelméhez semmilyen okiratot nem csatolt.

[10] A fentiek alapján az alperes részletfizetési kérelme nélkülözte a Pp. 344. § (2) bekezdése szerint vizsgálendő szempontokat, személyi/vagyoni viszonyaira vonatkozó indokolás és igazolás hiányában nem volt megállapítható, hogy az alperes méltányolható érdeke hogyan és mennyiben támasztja alá a kérelmet. Az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe azt is, hogy a felperes a részletfizetés engedélyezését ellenezte. Az alperes fellebbezésében előadott indokolása és az ott csatolt okirati bizonyíték nem tette jogszerűtlenné az elsőfokú bíróság részletfizetés iránti kérelmet elutasító rendelkezését; az utóbb kifejtett körülményeket és igazolást a Kp. 100. § (3) bekezdésben foglalt korlátozás miatt a fellebbezési eljárásban a másodfokú bíróság nem értékelhette.

[11] Mindezek alapján az alperes fellebbezésben előadott érvei nem vezettek eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a nem fellebbezett részt nem érintve - a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[12] Az alperes a másodfokú eljárásban pervesztes lett, azonban a felperes másodfokú perköltséget - fellebbezési ellenkérelem hiányában - nem számíthatott fel, így a másodfokú bíróságnak a perköltségről rendelkeznie nem kellett.

[13] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 48. §-ban meghatározott 8.000 forint mértékű fellebbezési illetéket az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam viseli.

[14] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 23.

dr. Németh Andrea a tanács elnöke	dr. Stumpf-Rádai Ágota előadó bíró	dr. Kinyó Krisztina bíró
--------------------------------------	---------------------------------------	-----------------------------